

VÅRD ELLER FÖRVARING

PA MIN barnavårdscentral möter jag en ambitiös, men av livliga barn helt tröttkörd och utarbetad mamma. Hon har försökt få ett par av barnen i sommarhem eller på barnkoloni — men förgäves. Platserna räcker inte till. Och så är mamman förstas egentligen ute för att komma i någon sommarbarnskö med sina ungar.

Den här mamman vet precis hur man blir barnmisshandlare. Man är så trött och utled på gnälliga, missnöjda, aggressiva och överaktiva barn, att man kan ta sig till med vad som helst — allt är upplagt för en desperationshandling. Ett av barnen bedöms av mig som såpass psykiskt stört, att en klinikgenomgång vore befogad. De andra barnen vill jag erbjuda sommarvistelse på ett av våra barnhem. Men här stegrar sig båda föräldrarna: »våra barn på barnhem — aldrig». Efter allt man läst i tidningarna om »förvaring under fängseliknande förhållanden», antingen det gällt klinik eller barnhem är det inte att undra-på-om-ansvarskännande föräldrar hellre stupar på sin post än lämnar barnen ifrån sig ens för en kortare tid.

GENOM DEN misstro mot barnavårdande institutioner som den senaste tidens skrivelser om barnhem och barnplacering haft som bieffekt, har man bäddat för desperationshandlingar av föräldrar i nödsituation.

För den som i sitt arbete har tillfälle att se det utomordentligt uppoffrande — jag skulle vilja säga ofta självutplånande — arbete, som utförs av barnhemsföreståndarinnor och deras medarbetare, ter det sig både

TANKE **strecket**

grymt o. ovederhäftigt att i den kritik, berättigad eller ej — mot samhället effektuerande organ, smyga in negativt opinionsbildande och helt obelagda omdömen om de institutioner vi har att tillgå, då vi själva sviktar. Institutioner, som har kämpat heroiskt för att verkligen ge barnen vård, inte bara förvaring. Institutioner, som med sina eventuella brister, av många barn dock uppfattas som tillflyktsort i en svår situation.

MEN AR DET riktigt att låta våra barnhem arbeta under de pressande förhållanden som tyvärr allt för vanligt förekommer? De flesta barn, som kommer till en barnavårdande institution, är placerade där därför att nödsituation av ett eller annat slag råder i hemmet: sjukdom, dödsfall, trassliga familjeförhållanden osv. Man får räkna med att alla dessa barn är prövade av livet — oroade på ett eller annat sätt.

I praktiken arbetar man med övervägande psykiskt störda barn med de ledsna och oroade barnens ökade vårdbehov. Upp-tagningshemmen är materiellt och personellt utrustade för att handha friska normalbarn under kortare tid. Vår skyldighet är att satsa medel till sakkunnig allmän översyn och utrustning av våra barnavårdande institutioner, så att vi skall kunna känna oss trygga för våra barn, när vi lånar dem till samhället.

Vi måste vara lyhörda för barnhemsfolket när de ber om hjälp för att även i längden orka med att ge vård — inte bara förvaring.

Inga-Greta Agrell